

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **SKOKY, a.s.**, se sídlem Kremnická 3031, Praha 4, zastoupena JUDr. Romanou Javornickou, advokátkou se sídlem Staroměstské náměstí 17, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2009, čj. S-MHMP 256737/2009/DPC-1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2012, čj. 11 Ca 213/2009 - 41,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2012, čj. 11 Ca 213/2009 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 2 (správní orgán I. stupně) zamítl dne 3. 2. 2009 žádost žalobkyně o vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje. Její odvolání žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví. Důvodem bylo, že žalobkyně hodlala provozovat výherní hrací přístroje na místě, kde to neumožňuje vyhláška č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy, kterou se stanoví místa a čas, na kterých lze provozovat výherní hrací přístroje.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu k městskému soudu. Ten jí rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. V odůvodnění se městský soud nejdříve věnoval otázce souladu vyhlášky č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách. Dospěl k závěru, že obec využila zákonem dané možnosti a stanovila obecně závaznou vyhláškou místa a čas, na kterých lze provozovat výherní hrací přístroje, v mezích zákonem daného zmocnění. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 22/11. Městský soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že vyhláška vymezuje adresáty konkrétně. Na místech vymezených vyhláškou může výherní hrací přístroje provozovat neomezený počet provozovatelů. Takto stanovená vyhláška proto dopadá na všechny provozovatele, kteří by chtěli na území hlavního města Prahy tyto přístroje provozovat. Žádá-li žalobkyně o povolení k provozování takového přístroje v místě, které není uvedeno v příloze vyhlášky, nesplnila jednu z podmínek pro vydání povolení.

II.
Stručné shrnutí argumentů v kasační stížnosti

[3] Kasační stížností, resp. jejím doplněním ze dne 21. 9. 2012, se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení uvedeného rozsudku městského soudu, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatelka setrvává na svých žalobních námitkách. Hlavní námitkou je, že žalovaný zamítl její žádost o povolení na základě podzákonného právního předpisu (obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy), který je v rozporu se zákonem i ústavním pořádkem. Uvedená vyhláška totiž vymezuje místa k provozování výherních hracích přístrojů příliš konkrétně - přímo stanoví názvy ulic a konkrétní čísla popisná jednotlivých budov. Tím však ztrácí svůj obecný charakter, coby imanentní vlastnost právního předpisu.

[4] Stěžovatelka nezpochybňuje samotnou pravomoc obcí regulovat místa provozování, ale způsob, jakým je tato pravomoc na podzákonné úrovni v daném případě realizována. Původní znění vyhlášky před její novelizací v roce 2008 zahrnovalo všechna místa, kde byly tehdy výherní hrací přístroje v Praze provozovány. Následnou novelizací v roce 2008 došlo k vyřazení některých původně akceptovaných míst a tím k zúžení okruhu provozovatelů. Mimo jiné došlo i k vyřazení adresy provozovny stěžovatelky. Adresy zařazené do předmětné vyhlášky však nezahrnuly a nezahrnují žádné budovy, kde by v příslušné době výherní hrací přístroje nebyly provozovány. Stěžovatelka z uvedeného dovozuje, že provedené vymezení jednotlivých budov se opírá právě o již existující skupinu provozovatelů a dochází tak k selekci individuálních případů. Je přesvědčena, že jednotlivá místa mohou být vymezena vždy jen jako určité zóny (širší okruhy, jednotlivé ulice, vymezené úseky delších ulic). Tvrdí, že takto vymezená místa nepředstavují nedůvodnou nerovnost mezi provozovateli, protože taková úprava platí pro obecně vymezené okruhy osob. Naproti tomu současný model výběru adres dle stěžovatelky vytváří „*obrovský prostor pro mimoprávní ‚soutěž‘ konkurenčních subjektů*.“

[5] V souvislosti s otázkou míry obecnosti právního předpisu stěžovatelka polemizuje i se závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10. Závěr Ústavního soudu, že požadavek obecnosti zákonných norem nelze vztahovat ve stejné

míře na obecně závazné vyhlášky, je pro ni překvapivý. Přesto stěžovatelka z citovaného nálezu též dovozuje, že i pro Ústavní soud „bylo příliš velkým soustem“ zdůrazňovat, že vymezení konkrétními adresami provozoven je opodstatněné, což je ve shodě s tím, co uvádí sama stěžovatelka. Stěžovatelka proto zásadně zpochybňuje závěr městského soudu v napadeném rozsudku, že na místech uvedených ve vyhlášce může provozovat výherní hrací přístroje neomezený počet provozovatelů. Pouhý zdravý rozum dává tušit, že obsazení určité adresy vylučuje ostatní. Stěžovatelka dále uvádí, že postupem žalovaného vznikají absurdní situace, kdy ve dvou domech ve stejné ulici vzdálených od sebe několik desítek metrů mohou být výherní hrací přístroje provozovány, ale v budově, která se nachází přímo uprostřed mezi nimi, již nikoliv. Způsob stanovení výčtu adres dle stěžovatelky jednoznačně ukazuje vazbu na existující provozovatele.

[6] Dále stěžovatelka namítá, že rozhodnutí vydaná v předmětné věci jsou v rozporu s koncepcí vzniku oprávnění k provozování výherních hracích přístrojů dle zákona o loteriích. Tento zákon dle stěžovatelky v zásadě uvádí dvojí režim vydávání povolení (povolovací a koncesní režim), přičemž hry uvedené v částech první až čtvrté zákona o loteriích (kam spadá i nyní posuzovaná věc) jsou nároková, tj. jsou-li splněny veškeré zákonem stanovené podmínky, povolení se vydá. Způsob vymezení míst v předmětné vyhlášce tento režim v podstatě eliminuje a v rozporu se zákonnou úpravou vytváří koncesní režim na celém území Prahy; pouze namísto správních rozhodnutí výsledek správních řízení předurčuje právní předpis. V této části považuje stěžovatelka napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[7] Stěžovatelka též rozvíjí své úvahy, jakým způsobem lze stávající stav změnit. K tomu, aby mohl budoucí provozovatel dosáhnout zařazení své adresy do výhlášky, bude muset iniciovat novelizaci předmětné přílohy u orgánů městské části a až poté dosáhnout povolení. Konkrétnost podzákonného předpisu je tedy dle stěžovatelky zjevná. Dále odkazuje i na korespondenci se starostkou Městské části Praha 2, v níž se opakovaně domáhala odpovědi na otázku, kam by měla přemístit svou provozovnu, aby byla napříště opět zařazena do seznamu předmětné vyhlášky. Upozorňuje na zcela rozporuplné důvody, které z odpovědí starostky vyplývají (ohrožení bezpečnosti obyvatel, následně zvláštní význam dané lokality), k nimž se však městský soud vůbec nevyjádřil. K tomu stěžovatelka dodává, že historická hodnota lokality Tylova náměstí v Praze se vůbec nezměnila, nevidí proto důvody, proč byla v roce 2008 adresa její provozovny ve vyhlášce zařazena a v roce 2009 již nikoliv. Dále stěžovatelka uvádí, že správní orgány se zaštiťovaly tzv. principem zvláštního významu dané lokality, tento princip má však pouze subsidiární charakter a lze ho použít teprve v případě, že předchozí uplatnění teritoriálního ani provozního principu nezajistí odstranění přetrvávajících nežádoucích jevů. Dle tvrzení stěžovatelky jiná hlediska uplatňována nebyla, ale odůvodnění použití tohoto postupu v rozhodnutí žalovaného a městského soudu chybí. Předmětná vyhláška tak nezákonně supluje individuální správní akt, který je vždy nutno náležitě odůvodnit.

[8] Stěžovatelka je dle svých vlastních tvrzení „motivována silnou touhou po spravedlnosti“. Uvědomuje si, že citovaný nález Ústavního soudu není pro tento případ závazný. Je však pro ni „nesmírně významné, jak tyto otázky posoudí Nejvyšší správní soud“. Jelikož stěžovatelka považuje ze všech uvedených důvodů vyhlášku 19/2007 Sb. hl.

m. Prahy za protizákonnou, ba dokonce protiústavní, měl dle jejího názoru městský soud postupovat dle čl. 95 Ústavy a tento předpis neaplikovat.

[9] Konečně, stěžovatelka upozorňuje na skutečnost, že městský soud při posuzování dané věci vycházel z nesprávného znění zákona o loteriích, tedy nikoliv ze znění účinného do 13. 10. 2011, které je pro tuto věc rozhodné.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 25. 9. 2012 uvedl, že pokud stěžovatelka napadá zákonnost obecně závazné vyhlášky č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy, měla se obrátit se stížností na dozorový orgán (Ministerstvo vnitra) a žádat o její zrušení. Rovněž tak její žaloba měla směřovat na ověření zákonnosti obecně závazné vyhlášky. Žalovaný dále uvádí argumenty, proč se domnívá, že předmětná vyhláška je v souladu se zákonem o loteriích. V době žádosti stěžovatelky o vydání povolení byla obecně závazná vyhláška č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy účinná a pro správní orgány závazná. Stěžovatelka navíc neuvádí konkrétní rozpor předmětné vyhlášky se zákonem o loteriích. Dne 10. 10. 2012 zaslal žalovaný zdejšímu soudu další vyjádření. V něm se podrobněji vyjádřil k jednotlivým odstavcům kasační stížnosti. Odkázal přitom na napadené rozhodnutí, své vyjádření k žalobě, napadený rozsudek městského soudu a na své vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 25. 9. 2012. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl.

IV.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); námitka nepřezkoumatelnosti, kterou je povinen se zabývat i bez návrhu, byla součástí kasačních námitek.

[13] Soud dále vycházel ze zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném do 13. 10. 2011, a z obecně závazné vyhlášky č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy, kterou se stanoví místa a čas, na kterých lze provozovat výherní hrací přístroje, ve znění obecně závazné vyhlášky č. 19/2008 Sb. hl. m. Prahy (dále též jen „vyhláška č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy“).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžovatelka již v žalobě tvrdila, že obecně závazná vyhláška č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy, na jejímž základě stěžovatelce nebylo uděleno povolení k provozování výherního hracího přístroje, je v rozporu s § 50 odst. 4 zákona o loteriích. Současně je podle ní

vyhláška protiústavní, neboť území, na němž je v Praze možno provozovat výherní hrací přístroje, vymezuje konkrétními adresami. Porušení svých práv stěžovatelka spatřuje v tom, že její adresa bez jakéhokoliv zdůvodnění (resp. s rozporuplným odůvodněním) ve výčtu těchto adres chybí. Stěžovatelka se obrací na soudy, neboť ty mají podle čl. 95 Ústavy pravomoc neaplikovat podzákonný právní předpis, pokud je v rozporu se zákonem.

[16] Nejvyšší správní soud k tomuto zvážil následující.

[17] Městský soud ve svém rozsudku jako východisko vlastních úvah správně použil argumentaci judikaturou Ústavního soudu. Ten již v nálezu ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.) zamítl návrh na zrušení obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, rovněž regulující výherní hrací přístroje tak, že byla stanovena adresa (v případě Františkových Lázní dokonce jediná), na níž bylo možno tyto přístroje provozovat. Právní názory v tomto nálezu uvedené jsou součástí dnes již ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 22/11 ze dne 27. 9. 2011 (N 169/62 SbNU 489; 328/2011 Sb.)].

[18] Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10 zvážil, zda takové omezení je v souladu s dikcí ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích, podle něhož obec mj. může stanovit obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených. Ústavní soud se v nálezu zabýval i argumenty srovnatelnými s těmi, které snáší v žalobě i kasační stížnosti stěžovatelka. Podle Ústavního soudu vztahovat bez dalšího požadavek obecnosti ve stejné míře na obecně závazné vyhlášky, které regulují aktivity a důsledky lidské činnosti v obcích podle místních specifik, by bylo nepřípadné. „*Ve vztahu k obecně závazným vyhláškám, zejména označují-li na základě výslovné zákonné autorizace [§ 10 písm. a) obecního zřízení či § 50 odst. 4 loterijního zákona] konkrétní místa (ať už označením čtvrti, ulic a jejich částí či návsi nebo konce v malé vesnici), je nutno požadavek obecnosti regulace interpretovat tak, že se vymezení míst musí opírat o racionální důvody, neutrální a nediskriminační ve vztahu ke konkrétním osobám, na něž regulace při aplikaci dopadá. Nevyplývá-li důvod vymezení konkrétních míst z okolností nebo povahy věci, tíží nakonec obec, jež obecně závaznou vyhlášku vydala, povinnost v řízení před soudem takové racionální a neutrální důvody předestřít a obhájit*“ (bod 40). Ústavní soud dospěl k závěru, že je představitelné dokonce i to, „*aby provozování obec omezila pouze na jedno místo v obci, byť by to bylo právě a jenom kasino*“ (bod 38).

[19] Z tohoto důvodu jsou nedůvodné argumenty stěžovatelky, podle níž je vyhláška protiústavní a nezákonná jen proto, že není dostatečně obecná. Není ani na místě hovořit o tom, že by snad právní názor Ústavního soudu nebyl pro správní soudy závazný, jak tvrdí stěžovatelka. Je tomu právě naopak. Správní soudy musí respektovat názory Ústavního soudu o otázkách ústavnosti, neboť Ústavní soud je konečným a autoritativním interpretem ústavního pořádku (čl. 83, čl. 89 odst. 2 Ústavy). Možnost vyslovit odlišný právní názor by správní soudy mohly mít jen v situaci, kdy by šlo o právní názor ojedinělý, nebo snad dokonce o exces z ustálené ústavní judikatury. Tak tomu ovšem v tomto případě není. Názor Ústavního soudu vychází důsledně z dlouholetého

judikatorního trendu, započatého již nálezem ze dne 11. 12. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 45/06 (N 218/47 SbNU 871; 20/2008 Sb.).

[20] Jelikož městský soud neshledal nezákonnost ani neústavnost vyhlášky č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy, jasně vyloučil i tvrzení stěžovatelky, podle níž je tato vyhláška nezákonná, neboť skrytě zavádí koncesní systém. Tato námitka byla totiž provázáná s tezí o tom, že vyhláška nahrazuje individuální právní akt (srov. k tomu žalobu, část VI.). Potud je tedy rozsudek městského soudu v pořádku, je plně přezkoumatelný a současně správný.

[21] Ústavní soud nicméně v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10 dále upozornil, že k posouzení zákonnosti a ústavnosti obecně závazné vyhlášky je třeba použít tzv. test čtyř kroků [bod 29 nálezu, srov. k tomu již nález ze dne 22. 3. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 63/04 (N 61/36 SbNU 663, 210/2005 Sb.)]. Ústavní soud v rámci tohoto testu postupně zkoumá, zda měla obec pravomoc vydat napadené ustanovení obecně závazné vyhlášky (1. krok testu), zda se obec při vydávání napadených ustanovení obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, tedy zda nejednala ultra vires (2. krok testu), zda obec při jejich vydání nezneužila zákonem jí svěřenou působnost (3. krok testu) a konečně zda obec přijetím napadeného ustanovení nejednala zjevně nerozumně (4. krok testu). Pokud správní orgán zasáhne do veřejného subjektivního práva provozovatele tím, že mu nevydá povolení v důsledku obecně závazné vyhlášky, může se provozovatel bránit správní žalobou. „*Správní soud je pak oprávněn posoudit všechny individuální okolnosti případu, tj. případně i to, zda obec zařazením té které nemovitosti do textu vyhlášky nejednala libovolně či diskriminačně. Je to také správní soud, který má možnost v této části obecně závaznou vyhlášku případně neaplikovat*“ (bod 42 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 56/10, srov. obdobně nález ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 5/07; N 80/49 SbNU 165; 287/2008 Sb.).

[22] Stěžovatelka v žalobě obsáhle argumentovala jednak tím, že obecně závazná vyhláška je ve vztahu ke stěžovatelce šikanózní, jednak tím, že neplní s ohledem na danou lokalitu žádnou rozumnou funkci. Jde konkrétně o argument, že Tylovo náměstí dle stěžovatelky nemá takový historický význam, který zabraňuje provozování výherních hracích přístrojů. Státní ústav památkové péče neměl při kolaudaci její herny námitek. Provedením komparace míst uvedených v příloze předmětné vyhlášky je zřejmé, že tato umožňuje provozovat výherní hrací přístroje na místech, jejichž historická hodnota je nesrovnatelně vyšší. Stěžovatelka také nevidí důvody, proč v roce 2008 adresa její provozovny ve vyhlášce zařazena byla a následně došlo k jejímu vyřazení; historická hodnota Tylova náměstí se vůbec nijak nezměnila. Z odpovědí starostky Městské části Praha 2 ze dne 15. 4. 2009, 5. 5. 2009 a z 27. 5. 2009 vyplývají zcela rozporuplné důvody, které k vyřazení vedly. Pokud je neudělení povolení odůvodněno historickým významem dané lokality, měli prý být zástupci Městské části Praha 2 schopni na výslovný dotaz stěžovatelky uvést, kde překážka v podobě historického významu nehrozí. Postupem žalovaného dle názoru stěžovatelky vzniká absurdní situace, kdy ve dvou domech ve stejné ulici vzdálených od sebe několik desítek metrů mohou být výherní hrací přístroje provozovány, ale v budově, která se nachází přímo uprostřed mezi nimi, již nikoliv. Vyhláška již podle své uvozující klauzule kategorizuje provozovatele výherních hracích přístrojů podle toho, zda se jedná zároveň o provozovatele sázkových her v kasinu, či nikoliv. V kasinu lze kromě sázkových her provozovat též výherní hrací přístroje, které nepovoluje obecní úřad, ale Ministerstvo financí. Vyhláška tyto výherní hrací přístroje ze

své věcné působnosti nedůvodně vyřazuje. K tomu stěžovatelka dále v žalobě dodává, že z existenčních důvodů způsobených přijetím vyhlášky byla nucena pronajmout část prostor své provozovny jinému provozovateli, který do ní umístil tzv. videoloterijní terminály. Jejich povolování nespadá do působnosti obce. Tím se však značně zpochybňuje smysluplnost provedených restriktivních opatření.

[23] Právě uvedené žalobní argumenty odpovídají třetímu a čtvrtému kroku testu naznačenému v bodě [21]. Městský soud ale na tyto žalobní body vůbec nereagoval. Tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Současně městský soud rozhodl v přímém rozporu s nálezem sp. zn. Pl. ÚS 56/10, jakkoliv jej jinak citoval.

[24] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že aplikace testu zjevné nerozumnosti je kvalitativně odlišná od aplikace testu proporcionality. Aplikace testu zjevné nerozumnosti ze strany soudu musí být velmi restriktivní a měla by se omezit jen na případy, kdy se rozhodnutí obce jeví jako zjevně absurdní. Za zjevnou absurdnost lze přitom považovat jen případ, kdy soudem provedený přezkum vede jen k jedinému možnému (v protikladu k preferovanému nebo rozumnému) závěru, který je absurdní, a tento soudem rozpoznaný závěr zůstal naopak obcí nerozpoznán. Kritérium nerozumnosti nesmí být použito jako záminka k zásahu do obcí přijatého rozhodnutí proto, že soud s rozhodnutím obce věcně nesouhlasí. Aplikace principu nerozumnosti tedy přichází v úvahu jen za extrémních okolností, nesmí být jen možným jiným názorem, aniž by byla zároveň vyvrácena možná rozumnost názoru obce [srov. nález ze dne 14. 6. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (N 110/61 SbNU 625; 202/2011 Sb.), bod 54].

[25] Stěžovatelka má tedy pravdu, že rozsudek městského soudu je v podstatné části nepřezkoumatelný.

[26] Stěžovatelka dále upozornila, že městský soud vycházel ze znění § 50 odst. 4 zákona o loteriích účinného v době rozhodování soudu, nikoliv ve znění rozhodném pro stěžovatelčin případ, tj. do 13. 10. 2011.

[27] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. [p]*ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Z předložených spisů vyplývá, že stěžovatelka požádala o povolení provozování výherního hracího přístroje na adrese Tylovo nám. 668/5 dne 28. 1. 2009. Správní orgán I. stupně rozhodnutím čj. OE-OSMP/09/004748-000023 ze dne 3. 2. 2009, provozování VHP nepovolil. Pro danou věc je proto nutno použít znění zákona o loteriích, které bylo účinné v době rozhodování správního orgánu.

[28] V roce 2009 stanovil § 50 odst. 4 zákona o loteriích následující: *Obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, že výherní hrací přístroje* mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, *nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno.* S účinností od 14. 10. 2011 bylo uvedené ustanovení změněno zákonem č. 300/2011 Sb. takto: *Obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3* mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, *nebo stanovit, na kterých místech a v*

jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.

[29] Pokud městský soud v napadeném rozsudku na s. 6 cituje § 50 odst. 4 zákona o loteriích ve znění zákona č. 300/2011 Sb., jde jistě o pochybení, které lze podřadit pod důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je však důvodem zrušení přezkoumávaného rozsudku krajského soudu jen tehdy, mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS). Porovnáním obou cit. ustanovení zákona o loteriích lze snadno dospět k závěru, že novější (aktuální) znění § 50 odst. 4 zákona o loteriích je ve vztahu k obsahu obecně závazných vyhlášek širší. Umožňuje totiž obci provozování loterií či her zakázat zcela, a to na celém území dané obce. Tento rozdíl však nebyl pro danou věc podstatný, protože z napadeného rozsudku městského soudu jasně vyplývá, že se zabýval pouze tou částí normy, která zůstala novelou č. 300/2011 Sb. nedotčena. Pochybení městského soudu spočívající v nesprávném posouzení časové působnosti § 50 odst. 4 zákona o loteriích proto nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Tato námitka je tak nedůvodná.

V.
Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

[31] Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem posoudí všechny přípustné žalobní námitky stěžovatelky, současně rozhodne i o nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu